

П. Г. УДХАУС
МОРЕ ОТ БЕДИ

Превод от английски: Стоян Бабалев, Красимира Маврова, 2001

chitanka.info

Господин Мегс беше твърдо решен — ще се самоубие.

Имаше моменти в интервала между първото хрумване и настоящото му състояние на твърда решимост, когато изпитваше колебания. В тези случаи обсъждаше с Хамлет кое е по-благородно — да приемеш страданието, или да излезеш срещу морето от беди и в бран неравна да ги победиш. Но всичко това беше минало. Решението му не подлежеше на преразглеждане. Основната точка, фокуса, както се казва в платформата на господин Мегс за самоубийството беше, че в неговия случай изобщо не можеше да става и дума дали е по-благородно да се страда. Страдания, терзания — изобщо не влизаха в сметката. Това, което трябваше да реши, беше дали си струва да продължи да търпи адските болки в стомаха. Защото господин Мегс беше мъченик на лошото храносмилане. Освен това беше предан поддръжник на удоволствията, произведени в кухнята и така животът му се бе превърнал в една дълга битка, в която каквото и да се случеше, пораженията понасяше самият той.

Беше му дошло до гуша. Обръщаше се назад към изминалите години и не откриваше никаква надежда за бъдещето. Едно след друго всички патентовани лекарства се бяха провалили. На Превъзходните храносмилателни хапчета на Смит им бе дадена изключителна възможност; от Животворния сироп на Бленкинсон беше погълнал повече, отколкото стар морски вълк — ром; а в Първокачественото болкоуспокояващо на Пъркинс, горещо препоръчано от една гълтачка на саби, може да се каже, че бе плувал като в басейн; и така нататък до края на списъка. Господин Мегс бе стигнал до умопомрачителния извод, че самият му организъм вече се присмива на напразните му усилия.

— О, смърт, къде е твоето жилище? — мислеше господин Мегс, докато се занимаваше с подготовката за самоубийството.

Статистиците, които са работили задълбочено по проблема казват, че тенденцията към опити за самоубийство е най-често срещана при прехвърлилите петдесет и петата си година и че съотношението между незаетите с работа мъже и заетите е две към едно. Нещастният господин Мегс попадеше в най-страшната графа. Беше на петдесет и шест и вероятно бе най-незаетият мъж, който може да се намери нашир и надлъж в Обединеното кралство. Чужди му бяха и физическата, и умствената работа. Преди двайсет години неочаквано

наследство го беше поставило в положението да развие естествен вкус към абсолютното лентяйство. По онова време беше чиновник в някаква невзрачна транспортна фирма. В извънработно време обичаше да се развлича с литература и имаше намерението някой ден да може да каже, че е прочел стоте най-хубави книги на света, но до този момент все още разгръщаше с ежедневниците и от време на време с някое списание.

Такъв беше господин Мегс на трийсет и шест. Необходимостта да работи за прехраната си и твърде малката заплата, която не му позволяваше достъп до скъпа и вредна храна, бяха съумели да поддържат храносмилането му в някакво стабилно положение. Понякога имаше остри спазми, но по-често нямаше.

След това дойде наследството и господин Мегс му отпусна края. Напусна Лондон и се оттегли в родното си градче, където живееше с готвач французин и цял отбор секретари, на които през дълги интервали диктуваше кратки параграфи от своята книга „Британски пеперуди“, която си въобразяваше, че пише. И така изминаха двайсет години. Можеше да си позволи да живее охолно и го правеше. Никой не го ръчкаше да се захване с някакъв спорт или нещо подобно и той не се захващаше. Никой не го беше предупредил за опустошенията, които могат да причинят омарите и дивите зайци на човек със застоял начин на живот, защото това не влизаше в работата на всеки. Напротив — по-скоро хората насърчаваха омаропогълцателната страна на характера му, защото той беше гостоприемен съсед и обичаше да споделя вечерята си с приятели. И в резултат на всичко това Природата, както си и е навик, му постави капан и го хвана в него. Господин Мегс го почувства така: една сутрин се събуди и разбра, че страда от хронична диспепсия^[1]. Това, според него, беше непоправимата беда. Нещастieto дойде като гръм от ясно небе. В един миг всичко беше спокойствие и радост, а в следващия — все едно дива бясна котка с нагорещени нокти фучеше и дереше вътрешностите му.

И така, господин Мегс реши да сложи край на всичко това. В тази житейска криза старите навици от младостта изплуваха от миналото. Човек не може да бъде чиновник за по-продължително време, макар и в невзрачна транспортна фирма, без да си създаде някаква система на работа и господин Мегс започна подготовката на

самоубийството си спокойно и методично, а действията му бяха така обмислени, че заслужаваха да са посветени на по-значима кауза.

И ето, ние го срещаме в едно прекрасно юнско утро, седнал зад бюрото си, готов за края.

Навън слънцето галеше с лъчите си спретнатите улички на градчето. Кучетата дремеха в топлия прахоляк. Мъжете, които трябваше да ходят на работа, вървяха като на заколение. Телата им бяха потни, а мислите — далеч оттук, сред мрачната прохлада на любимата кръчма.

Но седнал зад бюрото си в кабинета, господин Мегс беше пример на хладен разум и тяло.

На бюрото пред него стояха шест хартиени купчини. Това бяха банкноти и представляваха, с изключение на няколко лири, цялото му богатство. От едната му страна имаше шест писма, шест плика и шест пощенски марки. Господин Мегс ги разглеждаше невъзмутимо.

Едва ли щеше да си признае, но доста се позабавлява с въпросните писма. Решението кои точно да остави за свои наследници беше приятно занимание от няколко дни насам и наистина беше отклонило вниманието му от болките в стомаха, понякога напълно — и доста често господин Мегс с изненада се хващаше, че е в добро настроение. Да, би го отрекъл, но беше страхотно удоволствие да си седи във фотьойла, мислейки кого точно да избере от многомилионното население на Англия, за да го ощастливи с парите си. Всякакви планове бяха минали през главата му. Усещаше, че има някаква власт над хората, нещо, което друг път не му се беше случвало. Започваше да разбира защо милионерите правят такива екстравагантни завещания. Първоначално се беше спрял на идеята да избере напосоки някой от телефонния указател на Лондон и да му предостави всичко, което има, като наследство. Изостави идеята чак когато се сети, че няма да има възможност по този начин да види стъписаната физиономия на щастливеца. Каква полза да правиш нещо такова, ако в крайна сметка не можеш да заснемеш финала?

След това чувствата надделяха над каприза. Старите приятели от службата — те трябваше да се облагодетелстват от наследството. Какви добри приятели бяха само! Някои вече не бяха между живите, но поне с пет-шест от тях той поддържаше връзка. И най-важното — знаеше адресите им.

Тази подробност беше важна, защото господин Мегс бе решил да не остави завещание, а да изпрати парите направо на наследниците си. Знаеше каква стока са подобни документи — дори в най-ясния случай могат да доведат до неприятности. Имаше някакви дребни проблеми и по собственото му наследство преди двацетина години. Някой беше оспорил завещанието и докато всичко се уреди по най-задоволителния начин, адвокатите бяха откъснали към двацет процента от цялата сума. Не, никакви завещания. Ако подпишеше завещание и след това се самоубиеше, би било възможно по-късно то да се оспори на база невменяемост. Не се сещаше за никакъв роднина, който би проявил претенции към парите му, но винаги имаше вероятност отнякъде да се пръкне някой неподозиран далечен братовчед и в такъв случай старите приятели от фирмата можеха да не получат нищичко.

Затова реши да не рискува. Тихомълком и малко по малко беше разпродавал ценните книжа, в които беше инвестирал, и внесе сумата в своята Лондонска банка. Шест купчини в едри банкноти, които разделяха богатството на шест равни части; шест писма, съдържащи носталгичния патос на отминали години; шест плика с прилежно изписани адреси; шест пощенски марки и тази част от подготовката беше привършена. Той наплюнчи марките и ги залепи върху пликите; взе банкнотите и ги огъна в писмата; след това постави писмата в пликите; залепи и подпечата пликите; после отключи чекмеджето на бюрото си и извади оттам едно малко, черно и грозно на вид шишенце.

Господин Мегс отвори стъклцето и изсипа съдържанието му в една аптекарска чашка. До избора на този начин на самоубийство беше стигнал след значителен размисъл. Ножът, пистолетът, въжето — всички тези средства му бяха представили очарователните си страни. Освен това той беше размишлявал и върху удавянето, и върху скачането от висока сграда... Всяко едно от тях имаше своите недостатъци. Всяко едно беше или болезнено, или оставяше след себе си твърде много за чистене. Господин Мегс беше чистник и естет по душа и се отвращаваше от мисълта да си развали фигурата заради едно удавяне. Или пък килимът — как ли щеше да изглежда след използването на пистолет? Ами тротоарът — а може би някой невинен минувач ще реши да се разхожда там точно в момента на скачането. Ножът изобщо не подлежеше на обсъждане. Инстинктът му

подказваше, че болките, които щеше да му причини, щяха да са като в чистилицето.

Не, единствено отровата щеше да свърши работа. Лесно се поема, действа бързо и като цяло е по-скоро приятна, сравнена с другите средства.

Господин Мегс скри чашката зад мастилницата и натисна звънеца.

— Пристигна ли госпожица Пилинджър? — попита той току-що влезлия прислужник.

— Да, сър, преди минутка.

— Кажй й, че я чакам тук.

Джейн Пилинджър беше цяла институция. Официално беше назначена за лична секретарка и машинописка при господин Мегс. Това ще рече, че в редките случаи, когато съвестта на господин Мегс надвиеше леността до такава степен, че да го накара да продължи работата си по „Британски пеперуди“, той се обръщаше точно към тази госпожица Пилинджър, за да й продиктува няколкото разхвърляни и безсмислени изрази, което беше представата му за научно, последователно и безценно литературно съчинение. Когато потъваше във фотьойла си, задъхан и останал без сили като маратонец, започнал финалния си спринт една или две мили по-рано, задачата на госпожица Пилинджър беше да разчете почерка му, да напечата прочетеното и да постави листите в специалното чекмедже на бюрото.

Госпожица Пилинджър беше подозрителна стара мома със строги възгледи, неопределена възраст и вкоренено недоверие към мъжете; недоверие, което, ако трябва да бъдем справедливи, беше абсолютно неоправдано, поне що се отнася до личния й опит. Мъжете винаги бяха хладно коректни в отношенията си с госпожица Пилинджър. През двайсетгодишния й опит като машинописка и секретарка тя не бе имала и едничка възможност да откаже с възмущение или наранена гордост, да речем, кутия шоколадови бонбони или цветя от който и да е от нейните работодатели. Въпреки това тя продължаваше да е постоянно нащрек. Стиснатите юмруци на достойнството й бяха в готовност да се стоварят върху всеки мъж, който се осмели да пристъпи границите на професионалната любезност.

Такава беше госпожица Пилинджър. Беше последната от дълга върволица беззащитни същества от нежния пол, които, принудени от нещастно стечение на обстоятелствата трябваше да слушат на почасово заплащане ужасяващите брътвежи, с които господин Мегс попълваше съдържанието на „Британски пеперуди“. Секретарки идваха и си отиваха; блондинки, бивши блондинки; брюнетки, бивши брюнетки; полублондинки, полубрюнетки; пристигаха ентузиазирани, изпълнени с надежда и живот, изкушени от разточителната заплата, която господин Мегс се бе принудил след известно време да предложи, и бяха се отказвали, една след друга, като обезсилени молюски, неспособни да издържат на убийствената скука в градчето, дарило света с нашия любимец — господин Мегс. Защото родното място на господин Мегс не беше Градът на удоволствията. Ако махнем апарата за прожектиране на диапозитиви на викария и кантара срещу пощата, на практика ще елиминираме всички изкушения, които предлага главната улица. Единствените младежи тук бяха мълчаливи, с ококорени очи и отпусната долна челюст, факт, който караше инспекторите от здравеопазването да ги заглеждат дълго при всяка среща. Тангото беше все още непознато. Единственият танц, който съществуваше и то само по време на празниците, които бяха рядкост, беше някаква форма на полка, с движения, наподобяващи по-скоро тези на превъзбудено кенгуру. Може би тази беше причината секретарките и машинописките да хвърлят на градчето по един ужасен поглед и да се втурват към Лондон като подплашени понита.

Но не и госпожица Пилинджър. Тя остана. Тя беше бизнес дама и за нея беше достатъчно, че получава добра заплата. За пет лири на седмица тя би приела работата на секретарка и машинописка дори в полярна експедиция. Беше с господин Мегс вече шест години и без съмнение се надяваше да остане с него поне още шест.

Може би сантименталността на тази мисъл накара нещо в душата на господин Мегс да трепне, когато е бележник в ръка тя влезе в кабинета. Ето едно момиче — помисли си той — на което можеш да се довериш. А тя разчиташе на него както дъщеря на баща, без да подозира за надвисналата опасност. Господин Мегс беше доволен, че не е забравил госпожица Пилинджър, когато правеше последните приготовления. Определено не беше забравил госпожица Пилинджър.

На бюрото му, редом до писмата, стоеше купчина банкноти, възлизаща на петстотин лири — нейният дял от наследството.

Госпожица Пилинджър се държеше винаги делово. Тя седна на стола, отвори бележника, наплюнчи молива и зачака господин Мегс да прочисти гърлото си и да започне работа върху Пеперудите. Тя се изненада, когато, вместо да се намръщи, както неизменно се случваше, щом се отдадеше на литературно творчество, господин Мегс ѝ се усмихна мило.

При тази усмивка всичко моминско и непорочно у госпожица Пилинджър настръхна и се хвана за оръжието. Ток пробяга по нервните ѝ центрове и всички възможни червени лампички светнаха предупредително. Отдавна очакваше този кризисен момент и ето че най-накрая той дойде. След два̀сет години работодателят ѝ предизвикваше съдбата с този опит да флиртува с нея.

Господин Мегс продължи да се усмихва. Трудно е да се прави класификация на усмивките. Нищо друго не се поддава на такова разнообразие от интерпретации. Господин Мегс си мислеше, че в неговата усмивка прозират тъгата и нежността на човек, който, знаейки, че е с единия крак в гроба, си взима сбогом с верен служител. Но според госпожица Пилинджър това бе усмивката на една саможива, самотна стара кранта, която трябва да се срамува от себе си.

— Не, госпожице Пилинджър — каза господин Мегс, — няма да работя тази сутрин. Искам от вас, ако бъдете така добра, да пуснете тези шест писма.

Госпожица Пилинджър взе писмата. Господин Мегс я гледаше разнежено.

— Госпожице Пилинджър, вие отдавна работите при мен. Вече шест години, нали? Така. И за цялото това време, мисля, че не съм ви правил никакъв подарък, нали?

— Давахте ми добра заплата — схванато отговори старата мома.

— Да, но искам да ви дам още нещо. Шест години са си много време. Вече се отнасям към вас с по-различно чувство от това на обикновения работодател към своята секретарка. Ние двамата работим заедно от шест дълги години. Ще ми разрешите да ви поднеса в знак на благодарност към вашата вярна служба... — Той взе купчината банкноти. — Това е за вас, госпожице Пилинджър.

Той стана и ѝ подаде парите. За миг я погледна с цялата сантименталност на човек, който е имал лошо храносмилане в продължение на повече от две десетилетия. Патосът на ситуацията го завладя съвсем и той се наведе и я целуна по челото.

Като оставим настрана усмивките, няма нищо по-трудно за класифициране от целувките. Според господин Мегс той бе целунал госпожица Пилинджър по-скоро както смъртоносно ранен велик генерал би целунал майка си, сестра си или някоя особено симпатична леля. Госпожица Пилинджър разтълкува тази целувка по коренно различен начин. Последвалите думи дадоха ясна представа за това.

— Ах! — извика тя веднага след като нанесе по удобно предоставената ѝ челюст такова кроше, че ако беше премерен само два пръста по-надолу, би проснал господин Мегс в безсъзнание. — Как смеете! Отдавна очаквах това от вас, господин Мегс. Виждах го в очите ви. Знаех си, че рано или късно ще се случи. Нека да ви кажа, че не съм от онези момичета, с които можете да се държите по този начин. Аз мога да се защитавам. Аз съм едно работещо момиче и...

Господин Мегс, който беше паднал върху бюрото както боксьор върху въжетата, събра сили и се надигна, за да изрази своя протест.

— Госпожице Пилинджър — ужасен извика той, — вие ме разбирате погрешно. Нямах никакво намерение...

— Разбрала съм ви погрешно? Да, да! Аз съм само едно работещо момиче...

— Нищо не е било толкова далече от намеренията ми...

— Наистина ли? Нищо не е било по-далече от намеренията ви! Давате ми пари, обсипвате ме с целувки, но нищо не е по-далече от намеренията ви, освен очевидното обяснение на вашето поведение!

Преди да постъпи на работа при господин Мегс госпожица Пилинджър бе работила като секретарка при един автор на романи от Индиана, от който бе придобила определен стил на изразяване.

— И сега, стигайки толкова далеч, вие се срамувате от това, което сторихте. А така и би трябвало, господин Мегс. Аз съм само едно работещо момиче...

Вълна от луда ярост заля господин Мегс. Шокът от полученото кроше, а още повече и черната неблагоприятност на тази ужасна жена го накараха да се разтрепери от гняв.

— Престанете да повтаряте, че сте работещо момиче! — измуча той с пяна на устата. — Ще ме подлудите! Вървете! Махайте се оттук! Вървете, където щете, само ме оставете на мира!

Госпожица Пилинджър не се поколеба да изпълни молбата му. Внезапната ярост, обзела господин Мегс, я изненада и уплаши. Колкото и да ѝ се искаше да напусне сцената като победител, тя побърза да се оттегли.

— Да, ще си тръгна — каза тя с достойнство, отваряйки вратата. — И сега, след като разкрихте истинската си същност, господин Мегс, тази къща вече не е подходящо място за едно рабо...

В този миг тя забеляза особения блясък в очите на своя работодател и изчезна на мига.

Господин Мегс крачеше нервно из стаята. Тази случка го беше разтърсила и той вреше от негодувание. Чистите му помисли да бъдат разтълкувани по такъв начин — това беше прекалено. От всички неблагоприятни светове, това беше най-неблагодарният. Внезапно господин Мегс замръзна на мястото си. Отчасти защото си беше ударил крака в един стол, отчасти защото му бе хрумнала една идея. Куцукайки, той добави още един паралел между образа на Хамлет и себе си, като разсъждаваше на глас.

— Да пукна, ако се самоубия! — изкрещя той.

И щом произнесе тези думи, го обзе странно спокойствие, като при човек, който се е събудил след ужасен кошмар. Той седна зад бюрото. Какъв идиот е бил! Да мисли за самоубийство! Какво го беше накарало да вземе това решение? Да сложи край на живота си със собствените си ръце, само и само една глутница неблагоприятни хищници да се нахвърлят върху парите му — това можеше да бъде решение единствено на пълен идиот. Да, на идиот!

Той нямаше да се самоубие. В никакъв случай. Щеше да се вкопчи в живота и да им се присмива. И дори да му се случеше да изпита силна болка в стомаха, какво от това. И на Наполеон му се е случвало, но я го вижте! Не би се самоубил, дори и да го разкъсат на парчета.

С блясъка на новото решение в очите той посегна да прибере шестте писма, за да си върне обратно съдържанието им. Нямаше ги.

Трябваша му трийсет секунди, за да се сети къде ги беше оставил и когато си спомни, земята се разлюля под краката му. Беше ги дал на

онази вещица Пилинджър и ако не се втурнеше веднага след нея, за да пристигне пръв в пощата, тя щеше да ги пусне.

Хиляди мисли препуснаха в главата на господин Мегс в този момент, но една от тях водеше в надбягването — това беше мисълта, че от неговата къща до пощата разстоянието беше по-малко от пет минути пеша.

Госпожица Пилинджър вървеше по нажежената от юнското слънце сънлива улица и подобно на господин Мегс вреше от негодувание. Тя също бе разтърсена до дъното на душата си. Намерението ѝ беше да изпълни задължението си, като пусне писмата, които ѝ бяха поверени, и след това да се раздели завинаги с този, който след шест години работодател за пример се беше самозабравил и беше показал истинската си същност на хищник прелюбодеец.

Мислите ѝ бяха прекъснати от нечовешки вик някъде зад гърба ѝ. Щом се обърна, тя забеляза работодателя за пример да тича след нея с всички сили. Беше гологлав, със зачервено лице и безумен поглед. Госпожица Пилинджър започна трескаво да преценява ситуацията. Само за миг мисълта ѝ се простря върху всички възможности. Несподелената любов и чувството за вина явно бяха лишили господин Мегс от здрав разум и тя неминуемо щеше да стане жертва на неговата ярост и плътски желаня. Беше чела десетки подобни истории във вестниците. Тогава и през ум не ѝ бе минавало, че някой ден и тя може да стане героиня на подобна драма на горещи страсти.

Огледа се на всички страни, но не видя никой наоколо. Времето за размисъл беше изтекло и госпожица Пилинджър със силен вик се хвърли напред и спринтира.

— Стой!

Това беше страховитият глас на преследвача-прелюбодеец. Госпожица Пилинджър превключи на трета скорост. Веднага след това пред очите ѝ се появиха видения на вестникарски заглавия.

— Стой! — реवेशе господин Мегс.

Несподелена любов направи от този мъж убиец — помисли си госпожица Пилинджър.

— Стой!

Полудял от любов, той умъртвява прекрасна блондинка — се появи следващата мисъл с алени букви някъде в съзнанието ѝ.

— Стой!

Отхвърлен, той я пробожда три пъти.

Да докосва земята през двайсет метра — това беше идеалът, към който се стремеше госпожица Пилинджър. В това тя вложи цялата сила на своята воля.

В Лондон, Ню Йорк, Париж и други градове, където животът е забързан, гледката „гологлав господин с лилаво лице преследва секретарката си из улиците в бесен галоп“, разбира се, щеше да предизвика някоя и друга забележка.

Но в родното градче на господин Мегс подобни събития се случваха извънредно рядко. Последният значим момент в историята на това място беше преди две години, когато циркът „Бингли“ мина с гръм и трясък по главната улица на път за съседния град, а в същото време по-енергични членове на трупата посетиха задните дворове на жилищата и обраха всичкото простряно пране. Оттогава мир и спокойствие владееха градчето.

Следователно такава гледка не беше за изпускане и постепенно, докато преследването се разгорещи, започнаха да се появяват жители от всички видове, възрасти и размери. Писъците на госпожица Пилинджър и външният вид на господин Мегс даваха обилна храна за размисъл. След като помъдруваха върху ситуацията, жителите на градчето решиха да помогнат и в резултат на това в момента, в който ръката на господин Мегс сграбчи госпожица Пилинджър, няколко чифта ръце на съграждани сграбчиха него.

— Спасете ме! — молеше госпожица Пилинджър.

Господин Мегс сочеше безмълвно към писмата, които тя все още стискаше безпощадно в дясната си ръка. На практика господин Мегс не се беше занимавал с никакъв спорт от двайсет години и усилията му дойдоха в повече.

Полицай Гуч, пазител на градското спокойствие, хвана здраво господин Мегс подръка и поиска обяснение.

— Той... той искаше да ме убие! — каза госпожица Пилинджър.

— Убийте него! — посъветва един войнствено настроен свидетел и посочи господин Мегс.

— Защо сте искали да убиете дамата? — попита полицай Гуч.

Господин Мегс най-сетне успя да събере дъх.

— Аз... аз... аз... аз само исках тези писма.

— Защо?

— Мои са.

— Обвинявате я, че ги е откраднала от вас?

— Той ми ги даде със собствените си ръце да ги пусна по пощата! — извика госпожица Пилинджър.

— Така е, но сега си ги искам!

В този момент полицаят, въпреки че възрастта бе замъглила до известна степен зрението му, бе разпознал под стичащата се пот чертите на човека, когото уважаваше като един от най-почетните граждани, колкото и деформиран да беше образът му след това преследване.

— О, но това е господин Мегс! — възкликна той.

Това установяване на самоличността от човек на властта успокои тълпата, въпреки че също така я разочарова. За какво ставаше дума те не знаеха, но определено не беше убийство и малко по малко започнаха да се разотиват.

— Защо не върнете на господин Мегс писмата, щом си ги иска, мадам? — попита полицаят.

Госпожица Пилинджър високомерно вдигна глава.

— Ето ви писмата, господин Мегс, и се надявам никога повече да не се видим.

Господин Мегс кимна. Такова беше и неговото желание.

Всичко тръгна по мед и масло. На другата сутрин господин Мегс се събуди след спокоен сън с чувството, че някаква странна промяна се бе извършила у него. Беше целият схванат и усещаше болка при всяко помръдване на крайниците, но точно в средата на своето многострадално същество изпитваше непознато чувство на лекота. Бе готов да се подпише и с двете ръце, че е щастлив. Треперейки, той изпълзя от леглото и закуцука към прозореца. Утрото беше съвършено. Хладен бриз погали лицето му, носейки със себе си приятни ухания и разнежващите звуци от тварите божии, които също започваха новия си ден.

Прониза го шокираща мисъл.

— А стига, бе! Аз съм здрав!

След това още една.

— Трябва да е от бягането вчера. Заклевам се, че ще го правя редовно!

Господин Мегс пиеше свежия въздух с наслада. Вътре в него дивата котка внезапно заби ноктите си, но това беше напразно усилие, усилието на някой, който осъзнава, че е победен. Господин Мегс бе толкова погълнат в мислите си, че дори не го и забеляза.

— Лондон — говореше на себе си той, — някой от онези физкултурни салони... Сравнително млад мъж... Мога да разчитам изцяло на тях... Не тежки, но редовни натоварвания...

И закуцука към банята.

[1] Стомашно разстройство, причинено от лошо храносмилане, по-характерно е за децата — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.